

Voorbij de horizont.

Pauvre Louis le Roy. . . zijn goede naam wordt te pas en te onpas uitgedragen door dat grote leger van pseudo-deskundigen op het gebied van milieubeheer, floristiek en stedelijke groenaanleg, die willen wat de plantsoendeskundigen óók willen: leven in een wereld waarin het natuurlijk evenwicht eerlang zal zijn hersteld. Het goed recht van die stedelingen hebben wij in deze rubriek al vaker beklemdoond. Maar dat al die actie-groepen, pressie-groepen, milieuwerggroepen en wat dies meer zij de plantsoendiensten zo niet ondeskundigheid dan toch onwil verwijten, dat ligt ons niet. Zij hebben - evenals wij - de noodklok horen luiden, maar hebben van de klepel géén weet. . . En stappen fier vooraan als de profeten van een „nieuwe natuurlijke orde” met de naam van Louis le Roy in hun banieren. Tot wrevel van vele plantsoendeskundigen die van de zijde van die amateuristische actievelingen, van raadscommissies en gemeentelijke bestuurderen request op request op hun bureaux gedwarreld krijgen, waarin de naam van Louis le Roy rood staat onderstreept. Of zij - de (vermeende?) deskundigen van openbare plantsoenen - maar eens even hun kennelijke wanbeleid willen verantwoorden. . . ?! En die de stekels al opzetten als de naam van Louis le Roy hen voor de 1001ste maal weer eens wordt voorgelegd als zijnde dé Profeet van Nederland.

Pauvre Louis le Roy, want dat is toch allerminst wat hij had bedoeld, ongewild een discrepantie te scheppen tussen hem en de gemeentelijke plantsoendeskundigen. Pauvre le Roy, een tekenleraar te Oranjewoud, die best landschapsarchitect of bioloog had willen en kunnen zijn, maar achter de tekentafel is gebleven om zijn hobby - de aanleg van heemparken met een natuurlijk evenwicht - tot een hoog peil op te voeren. En die amper 2 jaren geleden „in het nieuws” is geraakt - de N70-ideologie zal daaraan niet vreemd zijn geweest - en door alle publiciteitsmedia op een hoog voetstuk is geplaatst. Té hoog naar veler mening. Want hij - Louis le Roy - is (met alle achting voor zijn kunnen) n i e t de Profeet die de publiciteit van hem heeft gemaakt, n i e t de uitvinder van de heemparken, n i e t de reïncarnatie van Jac. P. Thijsse, n i e t de „nieuwlichter” wiens naam te pas en te onpas wordt gebruikt of misbruikt. En die dat ook niet heeft bedoeld, al laat hij zich de publieke belangstelling gewillig aanleunen: een menselijk trekje dat ik hem allerminst kwalijk neem. Maar die door het odium dat hem wordt aangekleefd de wrevel opwekt van vele deskundigen. Tant pis voor hem en voor ons!

Pauvre Le Roy, die nog op de lagere schoolbanken zat toen Broerse te Amstelveen Nederlands meest befaamde heempark aanlegde; wiens naam nog volslagen onbekend was toen vele steden al lang heemparken kenden en met grote zorgen (én grote kosten!) houdt dat even vast, wilt U?! in stand hielden.

Pauvre Le Roy, die dank zij een totaal vertekende, maar hoogst opportune publiciteit geldt als de grondlegger van een gedachte, die al in praktijk was gebracht toen deze Oranjewoud-loper nog geboren moest worden. Maar die niettemin in het Nederland-van-vandaag toch wel iets te zeggen heeft en dat ook gerust mag zeggen, als zijn theorieën maar niet voortdurend in een ongenueanceerde journalistiek worden verknipt voor een ondeskundig publiek. Of dacht U van niet?

In een stad in het zuiden des lands werd door een kunstenares een gans niet onverdienstelijk speelterrein van 8000 m² ontworpen, omgeven door hoge grondwallen waarop - aldus ontwerpster en actiegroep - een heempark moest worden geplant. Gaat niet, zei het deskundige plantsoenhoofd, is onverenigbaar met een zo druk gebruikte speeltoestand. Kan wél, zeiden ontwerpster en actiegroep, Le Roy heeft het zélf gezegd (ik weet alleen uit uitspraken van Louis le Roy zélf dat hij kinderspeeltuin en heempark in één verband even onverenigbaar vindt als U en ik). Toen is men maar begonnen met het inzaaien van de druk bespeelde grondwallen met wilde grassen gemengd met liefst 5 kilo in het wild verzamelde berm- en boskruiden. Waarin dan later een inheemse houtvegetatie zal worden geplant. Walsen bleek niet nodig, want honderden kindervoeten stampden de zaak meteen zo dicht als beton! Nu - twee maanden na dato - moet het eerste sprietje nog opkomen, maar de jeugd heeft wél onbedaarlijk veel lol op die grondwallen. Er zijn op de hoogste wal puinstenen loopgrachten gemaakt (volgens de methode Le Roy - Heerenveen), waarin straks een Limburgse holleweg-flora zal moeten groeien in alle gespaarde holletjes en gaten. Maar waarin nu reeds honderden kinderen op zijn middeleeuws de muurtjes bestormen.

Een ongelovig recreatiedeskundige zei mij: beste jongen, als hierin volgende zomer ook maar het petieterigste brandneteltje zal groeien, belijd ik ter plekke openlijk een Wonder Gods!

Pauvre Le Roy. . . zulke lessen hebt U die pseudo-floristiekers toch nimmer geleerd, maar niettemin heet dit alles te geschieden op Uw groot gezag. En het ervaren plantsoenhoofd heeft de bij voorbaat gegarandeerde mislukking gevreten. . . !

Pauvre Le Roy, raadsleden willen met tonnen tegelijk bezuinigen op de hoge plantsoenkosten met als motivatie dat men maar eens bij Le Roy in de leer moet gaan. Da's toch zó goedkoop. . . ! En tóch heeft Louis le Roy nooit gezegd, dat zijn tuinen in aanleg goedkoper zijn, evenmin in onderhoud in de eerste jaren van uiterst intensieve handarbeid waarom het herstel van het natuurlijk evenwicht nu eenmaal vraagt. Pauvre Louis le Roy. . . wederom wordt Uw naam misbruikt en worden Uw idealen budgettair verknipt.

Pauvre Le Roy, ziet U, daarom roept Uw naam - onverdiend - een schrikbeeld op bij de professionele plantsoendeskundigen. Wat ik nu doe, is niet op onze beurt Uw naam verguizen. Men mag geen olie meer lozen op de oceanen. Maar als ik nu toch olie op de golven gooi, dan is dat figuurlijk. Want de zee gaat mij - en velen met mij - te hoog.

Pauvre Louis le Roy, wij moeten toch eens die ontbrekende schakel leggen tussen U en die gemaltraiterde plantsoenhoofden. En daartoe houdt zich gaarne bereid uw geestverwante

Filius adamii.